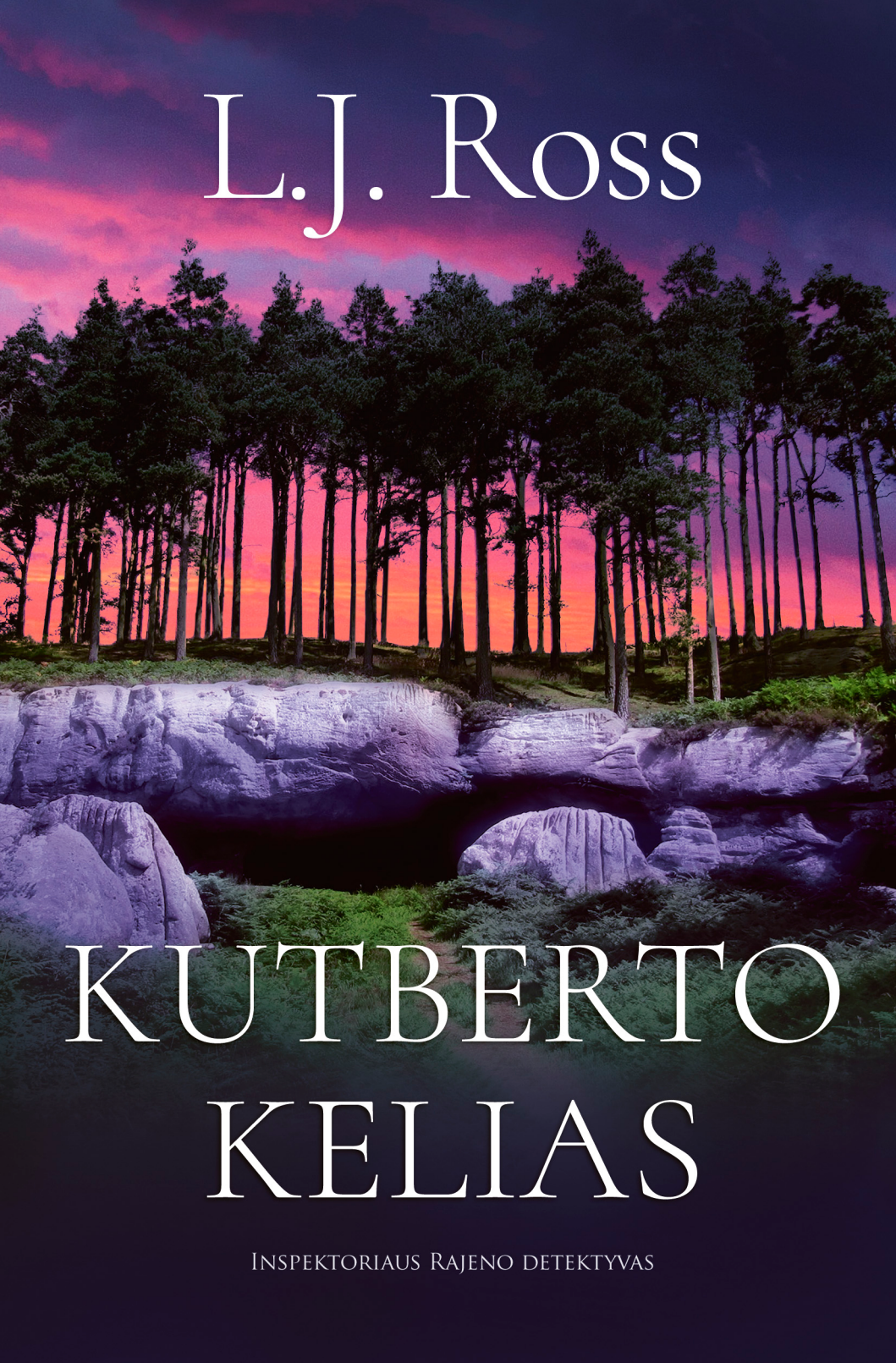

The background of the book cover is a photograph of a forest landscape at sunset or sunrise. The sky is a mix of deep purple, magenta, and orange. A dense line of tall, thin evergreen trees stands in the middle ground. In the foreground, there are large, light-colored, weathered rock formations. The overall mood is mysterious and atmospheric.

L.J. Ross

KUTBERTO
KELIAS

INSPEKTORIAUS RAJENO DETEKTYVAS

*„Net jei pasislėpčiau namelyje ant uolos, kur iš visų
pusių būčiau apsuptas šėlstančio vandenyno ir atskirtas
nuo žmonių akių bei žinių — net tuomet neturėčiau
manyti esąs laisvas nuo apgaulingo pasaulio pinklių...“*

— Šv. Kutbertas,
iš Bedos veikalo „Šv. Kutberto gyvenimas“

Prologas

*Šv. Kutberto vienuolynas, Daramo katedra
1537 m. gruodis*

— Tučtuojau atvesk kapelioną!

Novicijus nusilenkė vyresniajam ir, paskutinįsyk žvilgtelėjęs į kitą ligonių celės galą, kur išblyškęs ir nejudėdamas gulėjo brolis Edvardas, nuskubėjo vykdyti paliepimo.

Kai akmeniniuose koridoriuose nutilo jaunuolio žingsnių aidas, tie du likusieji kalbėjosi tyliai, jų veidus apšvietė tik gėstančios menkos ugnies žarijos.

— Pasiuntiniai išvyko iš Jorko praėjusią savaitę, — sumurmėjo brolis Viljamas. — Sakoma, naktį ir dieną praleidę Selbyje, visu greičiu jos į Daramą, jei nori grįžti į Londoną iki Naujųjų Metų.

Stojo trumpa spengianti tylą — abu susimąstė apie grėsmę, net dabar artėjančią iš pietų. Karaliaus įsakymu katalikų vienuolynai visoje šalyje buvo plėšiami; jų valdžia likviduojama, turtai ir lobiai konfiskuoti ar sunaikinti Karūnos vardu dėl naujos — protestantiškos — tvarkos. Kol kas Daramo vyskupija išvengė daugelį ištikusio likimo, tačiau atrodė, kad malonės laikotarpis baigiasi.

Visgi buvo bijoma prarasti kai ką daug brangesnio nei auksas bei sidabras.

— Kalbama, jų daktarai ne itin gabūs, — toliau kalbėjo brolis Viljamas, neramiai žvilgtelėdamas į duris, kad kas nors neišgirstų. — Griebiasi destruktvyvus metodo...

— Tuomet privalome veikti.

Prioro balsas buvo ramus, tonas santūrus. Hju Vaithedas buvo žinomas kaip teisingas ir pamaldus žmogus, nelinkęs į joki amoralumą — tikras vienuolinės dorybės pavyzdys. Gundymų būta: ir sirenų tarnaičių — ryžtui patikrinti, ir pasaulietišku apdovanojimų — tuštybei išbandyti, — prioras visus juos atlaikė. Tačiau tik dabar jam, sulaukusiam seno ir išmintingo amžiaus, Viešpats pasiuntė visų didžiausią išbandymą.

Prioras Vaithedas giliai įkvėpė ir, sudėjęs maldai vėjo nugairintas šiurkščias rankas, ėmė tyliai melstis, prašydamas atleidimo.

— Brolis Edvardas turi būti palaidotas su visomis apeigomis, — tyliai tarė. — Kaip ir dera mirus tokiame atsidavusiam draugui ir Dievo sūnui.

Brolis Viljamas linktelėjo žvelgdamas į sunkiai besikilnojančią krūtinę vyro, pralaiminčio kovą su liga, kuri vėliau taps žinoma kaip pneumonija.

— Pasiunčiau pakviesti kapelioną; šis pabus su juo iki galo...

— Jei norima ką nors daryti, jis turi mirti šiąnakt.

Viljamui užgniaužė kvapą.

— Tėve?..

— Pagalvokite apie aukštesnį mums patikėtą tikslą, — tarė prioras labiau sau nei kitam vienuoliui, kurio plaštakos po abito rankogaliais ėmė virpėti. — Jei turėtų jėgų rinktis, mūsų brolis su džiaugsmu pasiaukotų.

Kaip tik tuo metu pasigirdo artėjantys žingsniai.

Daugiau nebuvo ištarta nė žodžio. Brolis Viljamas susitvardė ir, trimis skubiais žingsniais kirtęs nedidukę ligonių celę, ištraukė broliui Edvardui iš po galvos ploną ančių pūkų pagalvę. Su teisių jėga ją prispaudęs ligoniui prie veido, išliejo vienintelę ašarą, kai vienuolio kūnas sutrūkčiojo ir veik nesipriešindamas susmuko lovoje. Paskui Viljamas vėl pakišo pagalvę broliui Edvardui po galva ir užčiaupė jam burną, kuri žiojėjo išgąstingai kaltindama.

Novicijui atvedus kapelioną, prioras su broliu Viljamu stovėjo ligonių celės gilumoje ir nuleidę galvas iškilmingai meldėsi.

Brolio Edvardo kūną nugabeno į mirusiųjų kambarį pačiose katedros gelmėse, o iš ten — į koplyčią, kur jis gulėjo suvyniotas į savo sunkų abitą. Du artimiausiai su juo bendravę vienuoliai tyliai budėjo prie negyvėlio ir, suklupę ant šaltų akmeninių grindų prie stingstančių Edvardo kojų, meldėsi už nemirtingą velionio sielą.

Jų maldos neįstengė sustabdyti negailestingai artėjančių įgaliotinių, kurie saulei leidžiantis perplaukė Viro upę ir su karaliaus vėliava įžengė į Daramo miestą. Jie keliavo dvokiančiomis gatvėmis, pro apgailėtinas maro ir skurdo nualintų miestiečių lūšnas, kilo į kalvos, ant kurios stovėjo katedra, viršūnę. Prieš šimtus metų vienuoliai, gabenantys šv. Kutberto kūną, pastatė kuklią medinę „baltąją bažnyčią“ ir ten palaidojo savo globotinį. Nūnai jos vietoje stovėjo aukštas raižyto akmens statinys, o jo normaniškos arkos bei kolonos kiekvienam į jas žvelgiančiam primindavo apie galią ir turtais, glūdinčius katedros viduje.

Vyrai, žengę tarp šventų katedros sienų, išpūtę akis spoksojo į architektūros šedevrą, viską įsidėmėdami, skaičiuodami vertę.

Išgėręs stiklinę elio, rūpestingai atneštą paties prioro, pirmas prašneko daktaras Lėjus.

— Netrukus žvilgtelėsime į sąskaitų knygas, — tarė. — Bet pirmiausia karaliaus įsakymu reikalaujame pamatyti Kutberto kūną.

— Kūną? — nustebo prioras. — Jis palaidotas šventojo kape. Poilsio vietoje, skirtoje švenčiausiajam iš šventųjų. Jūs, ponai, žinoma, esate girdėję apie didžiulę Kutberto gydomąją galią kenčiantiesiems?..

— Daug kas sakoma, bet taip ir lieka neįrodyta, — pasišaipė vienas iš įgaliotinių. — Jau daug metų niekas nematė Kutberto palai-
kų. Galbūt ten kaulų krūva, o ne mėsa ir raiščiai, kaip daugelis teigia.

Navoje susirinkusių vienuolių būrelyje pasigirdo nepatenkin-
ti murmesiai, ir, norėdamas juos nutildyti, prioras valdingai iškėlė
ranką.

— Turite mus suprasti, — tyliai tarė. — Šiose vietovėse mažai
kas abejotų mūsų globėjo galia, nes pomirtinis jo palytėjimas šim-
tmečiais gydo ligonius ir mirštančiuosius.

— Taip, ir, be abejo, papildė vienuolyno išdą žemių bei auk-
so, — atsiliepė daktaras. — Juo geriau, nes atėjo atsiskaitymo me-
tas. Eikšenkit! Nuveskite mus ten, kur guli tasai žmogus, ir baigsi-
me šį reikalą.

Prioras palenkė galvą ir kreipėsi į šventojo kapo prižiūrėtoją:

— Broli Viljamai? Nuveskite maloninguosius ponus prie Kut-
berto karsto ir atrakinkite grandines, kad pamatę kūną patys įsiti-
kintų.

Šv. Kutberto kūnas gulėjo geležimi kaustytame karste ant aukštos
pakylos didingoje šventovėje, kaip ir dera vienam garsiausių pa-
saulio šventųjų. Gyvenime Kutbertas buvo dievobaimingas vyras,
anuo laiku — atsiskyrėlis, prioras ir vyskupas, septintame amžiuje
kukliai gyvenęs Farno salose. Po daugelio metų atvėrus šventojo
karstą, palaikai jame nebuvo suirę — atrodė, kad Kutbertas papras-
čiausiai miega. Pasklidus šiai žinia, išplito kalbos apie stebuklingus
išgijimus, ir įvairių sluoksnių žmonės, pasitikėdami dieviškąja šven-
tojo galia, ėmė jam atnašauti aukas ir prašyti malonių. Tačiau plėši-
kams vikingams persikėlus per Šiaurės jūrą, vienuoliams teko bėgti
iš Lindisfarno salos su Kutberto kūnu ir septynerius metus keliauti,

idant apsaugotų jį nuo siekiančių sunaikinti viską, ką šventasis simbolizavo.

Praėjus penkiems šimtams metų, grobti atsidangino kiti plėšikai ir šįsyk kartu atsivežė auksakalį, pavarde Praisvinklis.

— Tu, ten! Uždek ir iškelk žvakes, — broliui Viljamui sukomandavo daktaras Lėjus. — Šviesa vis labiau gęsta, bet kol sutems, norime pamatyti tą kaulų rinkinį.

Nieko nesakydamas Viljamas nuolankiai pakluso karaliaus pasiuntinių reikalavimams.

— Praisvinkli! Nešk šen kūjį. Spyna neatsirakina.

— Pone, jei galėčiau padėti, — prakalbo Viljamas, neramiai žvilgtelėjęs į auksakalio kūjelį. — Tai, kas guli skrynioje, labai subtilu...

— Pasitrauk, žmogau, — šiurkščiai paliepė Henlis, kitas daktaras. — Nebent nori užsitraukti karaliaus nemalonę.

Viljamas nutilo ir stebėjo, kaip medinėmis kopėčiomis auksakalys užsiropščia prie Kutberto karsto ir nekantriai jo laukiančio Lėjaus.

— Kirsk! — paliepė šis. — Kol neatėjo vakaras, noriu susirasti šiltą lovą ir šiltą moterį.

Abu vyriškai nusijuokė, ir brolis Viljamas užsimerkė: Praisvinklis kirto pirmąjį smūgį, ir, pramušęs metalinę karsto dangą bei patį karstą, kūjis rėžėsi į viduje gulintį kūną.

Akimirką stabtelėjęs auksakalys vėl nusijuokė.

— Bijau, kad sulaužiau tam džentelmenui koją, — sušuko. — Nors, įtariu, jam jos neprireiks!

— Taip, — nusijuokė Henlis. — Galbūt pats ją išsigydys!

— Tuoju paklausiu, — pasigyrė Lėjus ir, norėdamas pamatyti nelaimingąjį, dėl kurio šitiek vargo, nukėlė medinio karsto nuolaužas.

Kai aiškiai išvydo, kas slypi auksinių drabužių klostėse, patam-sėjusiose nuo amžiaus bei dūlėjimo, daktaro šypsena pranyko ir jis šaižiai suriko:

— Gerasis Dieve!

— Kas ten, žmogau? — plačiai nusižiovaudamas iš apačios pašaukė Henlis. — Aš nenusiteikęs juokauti.

— Kūnas! Nesiverčia liežuvis to sakyti, bet jis — nepakitęs!

Norėdamas pamatyti savo akimis, auksakalys dirstelėjo į atver-tą karstą ir taip pat sušuko:

— Dieve mano, bet tai tiesa!

— Negali būti! — užriko Henlis.

— Ateik ir pats pažiūrėk!

Murmėdamas ir keikdamasis daktaras Henlis irgi užsiropštė prie karsto ir pažvelgė į blyškų vaiduoklišką Kutberto veidą. Dak-taro krūtinėje ėmė daužytis širdis, kai, užuot pamatęs sutrūnijusius griaučius, išvydo kūną — sunykusį, bet nepažeistą, su tvarkinga barzda ir sunertais pirštais, o tarp jų išsprastu didingu aukso ir granato pektoralu*.

— Ką... Ką mums daryti? — sukuždėjo auksakalys.

Atsitokėjęs Henlis išispoksojo į sidabrinčius ir auksinius nieku-čius, išdėliotus aplink kūną.

— Ką, žmogau? Užmiršai savo amatą? Paganyk akis į auksinį kryžių, o paskui pasirūpink likusiomis brangenybėmis. Kol karalius nuspręs kūno likimą, išnešime jį į zakristiją.

— O kaipgi Dievo rūstybė? — pasidomėjo Lėjus. — Perkėlus šventojo palaikus į kitą vietą, galima prisišaukti nelaimę.

Galbūt daktaras prietaisais ir netikėjo, tačiau kai pamatai, kad po penkių šimtų metų karste guli ne griaučiai, o kūnas, požiūris gali pasikeisti.

* Tauriojo metalo puošnus kryžius, nešiojamas ant krūtinės aukštų katalikų dva-sininkų. (*Čia ir toliau — vertėjos pastabos.*)

— Tuomet jo nelieskime, — nusprendė Henlis. — Tegu dėl negyvėlio galvą suka vienuoliai, o mes pasirūpinsime aukso.

Kol įgaliotiniai prikrovė du arklių traukiamus vežimus aukso, sidabro, dramblio kaulo dirbinių bei kitų brangenybių karaliui pamaloninti, į kitą vežimą vienuoliai įkėlė paprastą medinį karstą ir jį uždengė elio dėžėmis bei žuvies pintinėmis, skirtomis išdalyti vargšams. Sutemus prioras išėjo į kiemą pasikalbėti su vienuoliais, kuriems patikėjo saugiai pervežti karstą, žinodamas, jog daugiau niekada su jais nepasimatys.

— Broliai, — tyliai tarė, kai kiekvienas puolė jam prie rankų ir pabučiavo į pirštų galus. — Klaupkitės ir priimkite Dievo palaiminimą.

Panarintoms vienuolių galvoms boluojant perlamutrinėje mėnulio šviesoje, prioras sukalbėjo malda, o tada užslinko debesis ir kraštovaizdis vėl nuskendo šešėlyje.

— Viljamai, Džordžai, — kreipėsi Vaithedas. — Tesuteikia jums Dievas malonės ir stiprybės per visas dienas. Tik mes trys žinome apie mūsų šventojo paskutinę kelionę, ir taip turi būti, kol vienas iš mūsų mirs. Tik tuomet žinia galima pasidalyti su kitu iš brolių, būtinai išmintingu ir teisingu. Nekalbėkite paskubomis ar grasindami žemišku blogiu, nes Teismo dieną Kūrėjas nuspręs jūsų likimą, ir bailumas bus jam ne prie širdies.

Vienuoliai linktelėjo.

— Tuomet keliaukite, broliai. Ieškokite elfų pelkių — ten daugeliui reikia vilties.

— Stot!

Atsisukę jie pamatė ateinantį vieną iš įgaliotinių sargybinių.

— Ką vežat? — paklausė jis.

— Išmalda vargšams, mano sūnau, — atsakė prioras. — Žuvis ir šiek tiek elio jų daliai palengvinti, mat daugelis bėgančiųjų nuo maro gyvena pelkėse laukinėmis sąlygomis, lieka ten mirti iš bado arba juos nusineša juodoji mirtis.

— Sakote, maras? — sargybinis nejučia žengė žingsnį atgal.

— Taip. Girdėjau, netrukus pasieks ir mus, — toliau kalbėjo prioras, ir tai buvo tiesa: šalyje siautė pandemija ir žmonės, palikę miestą, bėgo į kalvas ieškodami švaraus oro.

— Netrukus? Kada? — paklausė sargybinis, jau spėjęs užmiršti, kad ruošėsi tikrinti vienuolių vežimą.

— Bet kurią dieną, — atsakė Vaithedas. — Verčiau paraginkite šeiminkus paskubėti, nes gali būti, kad niekas iš jūsų neišgyvens, iki sugrįšite namo.

Sargybinis skubiai pasišalino, ir prioras vėl atsisuko į brolius.

— Su Dievu, — tarė ir atsisveikindamas pakėlė ranką.

Jis stebėjo grindiniu nuriedantį vežimą, kuris dingo miglotoje naktėje, virsdamas vaiduokliu, senų dienų prisiminimu, ir susimąstė, ar teisingai nusprendė.

Tik laikas parodys.

1 skyrius

*Jorkšyras, Kreiko internatinė mokykla
2020 m. gruodžio 6 d., sekmadienis*

Šv. Kutberto internatiniame bendrabutyje buvo palaimingai ramu.

Išsiruošę į „Kino vakarą“ pagrindinėje mokyklos salėje, berniukai juokdamiesi ir šnekučiuodami traukė per žolėtą keturkampį kiemą; kai jiems išėjus nuščiuvo koridoriai, tėvui Džeikobui beliko dėkoti Dievui, kad šiandien bus rodomas dvigubas seansas — vadinasi, tikėtina, mažiausiai keturias valandas galės ramiai, netrukdomas vaikų kontempliuoti.

Tebūnie pašlovintas.

Atsidusęs iš tyro pasitenkinimo, jis nužingsniavo iškaltais dailylentėmis koridoriais į savo kambarius ir perpildytoje bibliotekoje, kurią sukaupė per daugiau nei dvidešimtį vienuolystės ir bendrabučio valdytojo metų, susirado knygą. Pagal savo pašaukimą galbūt laisvalaikiu turėtų rinktis religinį tekstą, bet kai ranka išsitiesė prie Šerloko Holmsa nuotykių tomo, viskas buvo nuspręsta.

— Didžiam protui niekas nėra menka, — sumurmėjo Džeikobas ir, pravėręs langą, kad kambaryje trauktų žiemos nakties vėjelis, įsitaisė fotelyje su knyga.

Jam nė nespėjus įveikti pirmojo „Raudonplaukių lygos“ puslapio, ramybę sutrikdė iš apatinio aukšto atsklidęs dūžtančio stiklo garsas. Tėvas Džeikobas krūptelėjo ir pusiau juokais pagalvojo, ar tik ne tokiu būdu Dievas nori pasakyti, kad vis dėlto derėjo pasirinkti kitokį skaitinį.

— Kas šį kartą? — burbtelėjo ir pakilęs patraukė ieškoti kaltininko.

Feliksas Heinesas — neabejoju. Jei paskatintas kitų — galbūt Piteris Alvertonas...

Tai nebūtų pirmas kartas, kai berniukai susilaukia nuobaudos už apgadintą turtą, tačiau, dideliame Džeikobo nusivylimui, anksesnės bausmės auklėtinių neatgrasė nuo nederamo elgesio.

Teks — vėl! — skambinti jų tėvams.

Aukščiau pakėlęs langą, Džeikobas iškišo galvą į lauką, ir skruostus nutvilkė į veidą plūstelėjęs žvarbus gruodžio vėjas. Teritorija buvo apšviesta iki pat medžių, augančių abipus išpuoselėto sklypo; virš tako, vedančio aplink mokyklos bendrąbutį, ryškiai švietė saugos žibintai su judesio jutikliais. Nespėjo užgesti — vadinasi, kažkas visai neseniai jutiklį suaktyvino.

Nūnai lauke ničnieko nebuvo, ir kai atvėręs kabineto duris Džeikobas išėjo į koridorių, jame nepamatė nė gyvos dvasios, ausies nepasiekė nė garselis.

— Heinesai? Alvertonai?

Valdytojas laukė, kol neišvengiamai išgirs skubius žingsnius ir triukšmingą juoką, bet koridoriuje tvyrojo slogi tylą, tarsi pačios sienos į ją stebeilytų.

Suerzintas kvailų minčių, tėvas Džeikobas nuplumpino laiptais žemyn — maždaug ta kryptimi, kur girdėjo dūžtant stiklą.

— Kas ten? — pašaukė pakeliui įžiebdamas šviesas. — Nieko nėra geriau už sąžiningumą, atminkite...

Džeikobui į veidą padvelkė šalto oro šuoras, ir vyras atsisuko ieškodamas jo šaltinio.

— Esu jus įspėjęs dėl netinkamo elgesio, — vėl prašneko stengdamasis paprotinti tamsoje galbūt besislepiantį vaiką. — Tučtuojau išliškite!

Jokio judesio, tik ilgo juodo abito šlamėjimas Džeikobui vaikstant iš vieno kambario į kitą ir sekant oro srautą, su kiekvienu žingsniu vis šaltesnį. Galiausiai valdytojas atsidūrė skalbykloje, kur dvelkė paauglių prakaitu ir išdžiūvusiu purvu. Kai pasuko už kampo, Džeikobą pasitiko stiprus ledinio vėjo gūsis — jis švilpdamas veržėsi pro lange žiojinčią skylę; dalį dantytų šukių tebelaikė lango rėmas, kitos buvo pažirusios ant apsilaupiusių linoleumo grindų. Atsklėstas langas suposi ant vyrių ir trinksėjo į sieną.

Jei būtų drėbtas iš kitokio molio, galbūt tėvas Džeikobas būtų nusikeikęs.

Dabar tik kelis syk giliai įkvėpė ir, atsargiai nupėdinęs prie nelemtojo lango, jį uždarė. Pro stikle išdaužtą skylę toliau pūtė vėjas, taigi, kol galės iškviešti ūkio tvarkytoją, jis apsižvalgė, ieškodamas kokios nors lentos skylei pridengti. Pagalvojęs apie bendrajame kambaryje kabančią skelbimų lentą, apėjo ant grindų gulinčias šukes: paliks jas kaip nusizengimo įrodymą ir lieps kaltininkui pačiam viską sutvarkyti.

Koridoriaus gale stovėjo žmogaus figūra, bet apimtas susirūpinimo, kaip geriausiai išaiškinti prasikaltėlių, valdytojas ją pastebėjo tik priartėjęs per dešimtį metrų.

— Oi! — tėvas Džeikobas staigiai sustojo. — Atleiskite, neišgirdau jūsų...

Valdytojas įsistebeilijo — stengėsi įžiūrėti brolio veidą. Šį dengė gobtuvas, be to — kaip keista! — koridoriuje nebedegė šviesos.

— Broli Džonai? Čia jūs?

Žmogysta neatsiliepė, bet ėmė labai lėtai artintis prie tėvo Džeikobo.

— Regis, ir vėl išdaužė langą, — tarė valdytojas, mostelėdamas į kambarį, iš kurio ką tik išėjo. — Įtariu, pasidarbavo šeštokai. Malkinėje kitapus regbio aikštės rūko ir susitikinėja su mergaitėmis. Kai kurie dalykai niekada nesikeičia...

Žmogaus figūra priartėjo, ir Džeikobas dar labiau sunerimo.

— Broli Saimonai? Ar gerai jaučiatės?..

Bet stovintysis priešais valdytoją nebuvo nei Džonas, nei Saimonas.

Nesustodamas dirstelėti į tamsius Šv. Kutberto namų langus, vienas iš vaikų prabėgo po jutikliu, ir lauke vėl išsižiebė saugos žibintai. Pro artimiausią langą plūstelėjo šviesa, skaisčiu baltumu užliedama grindis tarp dviejų vienuolio abitais vilkinčių žmogaus pavidalų.

— Kas?..

Kad ir ką Džeikobas ketino sakyti, žodžiai liko neištarti, kai priešais stovinti žmogysta žengė į priekį ir šviesa nutvieskė jos veidą — netgi ne veidą, o groteskišką kaukę to, kuris jau buvo miręs prieš tūkstantį metų.

Tačiau akys...

Jose spindėjo beprotybė.

— *Padėkite! Prašau, padėkite man!*

Džeikobas žengė atatupstas ir šaukdamas bei kliūdamas už savo paties kojų suskubo nešdintis lauk.

Žmogysta po kauke nusišypsojo ir ištarė vienintelį žodį:

— Bėk.

2 skyrius

Elsdonas, Nortumberlandas
Pirmadienis, gruodžio 7 d.

Daktarė Ana Teilor-Rajen pašoko iš miego.

Kambarį gaubė tamsa, ir akimirką ji nesusigaudė, ar dabar vėlyvas vakaras, ar ankstus rytas. Automatiškai grįžtelėjo kairėn, kur šalia lovos stovėjo tuščia baltai dažyta lovelė.

Tuščia.

Ji atsisėdo čiažiai surikdama, nes timptelėjo randą ant pilvo, ir vargais negalais išsikabarojo iš lovos.

Kūdikis dingo.

O, brangus Dieve...

— Ema, — sukuždėjo įsikibusi į tuščios lovelės kraštus.

Krečiama drebulio Ana perbėgo per miegamąjį ir atidarė duris, norėdama apieškoti kitus miegamuosius viršuje, bet juose taip pat nieko nerado.

Apsipylusi ašaromis nuskubėjo žemyn į virtuvę...

Kur vos nesusidūrė su anyta.

— Ššš! — prigludusi prie lūpų pirštą įspėjo Evė. — Štai dabar viskas gerai.

Ji paėmė šaltą Anos ranką į šiltą delną ir per virtuvę nusivedė į oranžeriją, kuri dabar skendėtų tamsoje, jei ne vakar pastatyta Kalėdų eglutė su švelniai šviečiančiomis girliandomis. Ten Ana pamatė savo vyrą, miegantį fotelyje: ties kulkšnimis sukryžiaęs ilgas kojas, jis tvirtomis rankomis laikė taip pat miegančią dukrytę, šiltai prigludęs sau prie krūtinės.

Aną apėmė palengvėjimas, o paskui užplūdo begalinės meilės banga.

Ema Natali Sara Rajen gimė saulėtą liepos dieną, atlikus cezario pjūvį. Kol jos motina gulėjo ant operacinio stalo, pirmas ant rankų dukrelę paėmė tėvas ir, sukuždėjęs ją mylįs, priglaudė Anai prie krūtinės, kad mažylė išgirstų įprastą motinos širdies plakimą. Slenkant mėnesiams, šis pirmasis — ypatingas — ryšys tik stiprėjo, ir dažnai būtent Rajenas pasišaudavo keisti mergytei sauskelnės ar ją maitinti vėlai vakare, kad ramiai sėdėdamas su dukra galėtų stebėtis: neįau ir jis prisidėjo prie tokios tobulybės sukūrimo? Todėl Anai derėjo žinoti: jai miegant, mažylei nieko blogo nenutiks; kol tik Rajenas yra gyvas ir gali ją apsaugoti.

Valandėlę moterys stebėjo vyrą, užmigusį su dukrele, nusišypsojo žvelgdamos į mėlynai juodus plaukus, išsidraikiusius jam aplink veidą. Ema paveldėjo tėvo plaukų atspalvį, bet turėjo rudas, kaip ir motinos, akis, kurios, jei tik Ana neapsirinka, tuojau atsimers, prašydamos rytinio pieno.

— Rajenas nenorėjo tavęs žadinti, — sušnabždėjo Evė. — Tegu dar pamiega, gerai?

Švelnia ranka ji nukreipė Aną į virtuvę, kur vartydamas vakarykštį laikraštį siurbčiojo kavą Rajeno tėvas Čarlzas.

— Labas rytas, — guviai pasisveikino jis ir skvarbiomis mėlynomis akimis dirstelėjęs į marčią sunerimo, jog ši atrodo išblyškusi ir pavargusi.

— Labas rytas, — abejingai atsakė Ana.

Reikšmingai susižvalgęs su žmona, Čarlzas pakilo ant kojų.

— Ką gi, — tarė, demonstratyviai pasižiūrėdamas į rankinį laikrodį. — Po pusvalandžio atsidaro krautuvėlė ant gatvės kampo — galvoju autis batus ir traukti į kaimą šviežio pieno. Ar reikia ko nors parnešti?

— Ne, man atrodo, nieko netrūksta, — atsakė Evė ir pakštelėjo vyrui į skruostą.

Čarlzas toli gražu nėra tobulas, pagalvojo, bet, ačiūdie, tokio-
mis akimirkomis supranta, kada metas pasišalinti.

— Gal po puodelį? — pasiūlė Evė, metusi žvilgsnį į marčią, kuri šiek tiek sumišusi liko stovėti tarpduryje. — Arbatos ar kavos?

— Ee... Prašyčiau kavos, — atsitokėjo Ana. — Galiu paruošti...

— Nieko tokio, aš pati. — Evė patapšnojo per kėdės kraštą, kviesdama marčią prisėsti, kol ši nenuvirto. — Susapnavai blogą sapną? Nusileidusi apačion atrodei prislėgta.

— Aš... Net nežinau, — išlemeno Ana. — Nubudau ir... ir kai pažvelgiau į lovelę, Emos joje nebuvo. Tiesiog puoliau į paniką. Atleisk, jaučiuosi tokia idiotė...

Įdėjusi į aparatą kavos kapsulę, Evė atsisuko ir pažvelgė į marčią.

— Niekada neatsiprašinėk, kad pasidavei visiškai natūraliai emocijai, — tyliai tarė. — Negaliu apsaakyti, kaip dažnai jaudindavusi dėl Rajeno — taip pat ir Natali, — kai jie buvo maži.

Kartais būdavo skaudu tarti velionės dukters vardą, bet kuo dažniau Evė bandydavo, tuo lengviau jai pavykdavo.

— Nors Emai tėra penki mėnesiai, bet, deja, turiu pasakyti: niekada nesiliausi nerimavusi dėl vaikų, kad ir kokio jie būtų amžiaus, — šyptelėjo anyta. — Ypač dėl tokių, kurie nusprendžia pabėgti ir tapti žmogžudysčių detektyvais.

Ana nusišypsojo.

— Sergėk Dieve. Jei šeimoje būtų du detektyvai, vargu ar mano širdis atlaikytų tiek įtampas.

— Pamėgink tapti buvusio diplomato žmona, — tarė Evė, nepasivargindama paminėti, jog dar anksčiau, kai Rajenas ir Natali buvo maži, Čarlzas dirbo karinėje žvalgyboje.

Pasikalbėkime apie bemieges naktis.

Evė pastatė ant stalo du garuojančius puodelius ir nusprendė, kad pats metas sviestiniams kruasanams. Ana visada buvo liekna, o dabar tapo kone *liesa* ir pernelyg išblyškusia moterimi — tai galėjo byloti apie mažakraujystę.

Vakarienei — jautienos kepsniai, pagalvojo Evė, ryžtingai linktelėdama galvą.

— Patyrei daug įtamos, — ištiesusi per stalą ranką, ji spustelėjo Anai plaštaką. — Paleisti į pasaulį kūdikį — ne juokas, ypač jei vaikelis nusprendžia ateiti keliomis savaitėmis per anksti.

Ana gurkštelėjo kavos.

— Niekada nepamiršiu Rajeno veido išraiškos, — pasakė. — Savo darbe yra susidūręs su visokiais pavojais, bet, prisiekiu, nesu jo mačiusi tokio paklaikusio.

— Viskas taip, — atsargiai pratarė Evė, — bet fizinis krūvis teko *tau*. Kada nors toji maža mergytė mamai padėkos, bet kol kas gyvenimas teka miego, maitinimo ir sauskelnių keitimo ciklu... Ką ir kalbėti apie nuolatinį nerimą. Nebūk sau per daug griežta, Ana. Tu puikiai tvarkaisi ir jau esi nuostabi motina.

Anos akys sudrėko, ir tramdydama netikėtas ašaras ji pastatė puodelį. Akimirkomis, kai imdavo savimi abejoti, jai be galo stigdavo motinos. Sara Teilor iškeliaavo gerokai per anksti, pakirsta bepročio rankos. Dažniausiai Anai pavykdavo nebegalvoti apie nelaimę ir prisiminti motinos balsą, o kartais — ir kvapą, jei tik užmerkusi akis sužadindavo senus, kasdien vis labiau blėstančius jutiminius prisiminimus. Kai pasaulį išvydo jos pačios duktė, Ana troško pasidalyti žinia su Sara, kreiptis į ją patarimo ir padrašinimo tomis pirmomis savaitėmis, kol abu su Rajenu priprato prie nuostabos, jog tapo tėvais.

Tik, žinoma, nebuvo įmanoma.

Pergalėti liūdesį, kuris baudėsi apkartinti brangias pirmąsias

akimirkas, Anai labai padėjo ir neblėstanti Evės Rajen šiluma bei gerumas. Anytą ir marčią vienijo ne tik meilė Rajenui, bet ir sunkios netektys — abi buvo praradusios svarbius žmones savo gyvenime: Evė — dukterį, Ana — visus artimuosius. Jų niekas niekada nepakeis, tačiau moterys užmezgė naujus gilios ir tvirtos draugystės ryšius.

Ana pagalvojo ne šiaip sau *mėgstanti* savo anytą.

Ji ją *mylėjo*.

Ar dažnai taip pasitaiko šiuolaikinėse šeimose?

— Ačiū, — nuoširdžiai padėkojo. — Nežinau, kodėl taip audringai sureagavau. Nubudau, ir staiga mane apėmė *baisus* jausmas, kad kažin kas pagrobė kūdikį. Atrodė taip tikra... Žinoma, turėjau susiprasti, kad ją paėmė tėtis.

— Esame užprogramuotos visada žinoti, kur yra mūsų kūdikis, — nuramino Evė. — Sureagavai instinktyviai, ko gero, pusiau miegodama. O po visko, kas atsitiko...

Evė nutilo. Kažin ar protinga užvesti kalbą vengtina tema.

— Kalbi apie tai, kas atsitiko katedroje?

Evė norėjo sau trenkti. Praėjusių metų kovą Ana atsitiktinai nukentėjo per didelio masto apiplėšimą Daramo katedroje, kai buvo pavogtas neįkainojamas artefaktas. Negana to, apiplėšimo metu ji patyrė sunkią galvos traumą ir didelius sužalojimus, kurie kėlė grėsmę jos ir dar negimusio vaikelio gyvybei. Blogiausia liko praeityje, bet galvos randą tik neseniai paslėpė ataugę plaukai: atsiskiusi įprastai ilgų plaukų, Ana kirposi trumpai, ir madinga naujoji šukuosena jai puikiai tiko. Nors, su meile pagalvojo Evė, turėdama Anos veidą, gali šukuotis bet kaip.

— Man nederėjo to minėti, — tarė vyresnioji moteris, nueidama atnešti cukraus ir kruasanų. — Kenksminga iš naujo išgyventi tą siaubą.

— Nedažnai apie tai galvoju, — prisipažino Ana. — Bent jau ne apie patį sprogimą. Dažniau pasvarstau, kodėl jis įvyko.

Evė neapsimetė, kad nesuprato.

— Net ir po tiek laiko Rajenui atrodo, kad pavojus išliko?..

Ana linktelėjo.

— Retai apie tai šneka, nes, manau, nenori manęs jaudinti, bet nutylėdamas...

— Kaip tik ir jaudina? — kreivai šyptelėjo Evė.

— Būtent, — sumurmėjo Ana. — Rajenas žino, kad kryžius, kurį atgavo — klastotė, bet nežinia, kodėl reikėjo organizuoti tokią sudėtingą ir skambią vagystę, norint pavogti padirbinį.

— Galbūt vagys nežinojo, jog tai klastotė, — spėjo Evė, bet Ana papurtė galvą.

— Rajenas svarstė tokią galimybę, tačiau neabejoja, kad de-
tektyvę vyresniąją inspektorę Tebat nužudė, o tas klastotojas, —
regis, jį vadino Faberiu, — buvo kankinamas, mat kažkas žinojo,
jog kryžius — tiktai kopija... — Ana vėl papurtė galvą. — Faberis
mirė prieš apiplėšimą, vadinasi, tie, kas suplanavo vagystę, iš anksto
žinojo vogsiantys klastotę. Neaišku tik viena — *kodėl?* Šuo pakas-
tas kažkur giliau, Eve — galbūt čia veikia nauja organizuota nusi-
kalstama grupuotė, gerai finansuojama ir turinti ryšių aukštuose
postuose.

Evė nutylėjo prisiminusi labai privatų pokalbį su Rajenu mar-
čiai tebegulint ligoninėje. Sūnus aiškiai pasakė: jei nežinomas as-
muo ar *asmenys* nusprendė užsakyti žymios vyresniosios inspektorės
nužudymą vien dėl to, jog ši sužinojo apie kryžiaus klastotę, yra
pagrindo manyti, kad istorija pasikartos, jei tik paaiškės Rajeną irgi
žinant tą patį.

Vadinasi, inspektoriui ir jo šeimai gresia rimtas pavojus.

Bet ką gi Rajenui daryti?

Jei įkalbėta vyro Ana su kūdikiu išvyktų pas uošvius į Devoną, juos stebinčiam kiltų įtarimas, o pavojus tik dar labiau išaugtų. Be to, jei žmogus ar grupuotė, atsakinga už Daramo apiplėšimą, turi pinigų bei ryšių, nėra didelio skirtumo, kur bus jų neapykantos objektas — Nortumberlande ar Devone.

Kol visi tikėjo, kad Rajenas vykdo įprastą kolegės mirties aplinkybių tyrimą, šeima palaikė *status quo*. Vis dėlto tai nebuvo ilgalaikis sprendimas, negalėjai gyventi nuolat jausdamas virš galvos kabantį Damoklo kardą, todėl Rajenas paprašė tėvų pasilikti tiek, kiek galės — padėti prižiūrėti mažylę, o ir inspektoriui būtų ramiau žinant, kad patikimi žmonės pasirūpins tuo, kas jam visų brangiausia, kol pats tyliai tirs nusikaltimą, stengdamasis išaiškinti tykančią grėsmę, kuri dabar snaudžia, tačiau gali bet kada prasiveržti.

Evė nerimavo dėl sūnaus galvodama, kiek daug atsakomybės jam tenka asmeniniame ir profesiniame gyvenime, bet prisivertė nusišypsoti ir priešais marčią padėjo šiltą kruasaną.

— Esu tikra, kad Rajenas viską išsiaiškins, — švelniai tarė. — O kol kas tau reikia rūpintis savimi.

Ana nenoriai paėmė kepinį, tačiau ranka sustojo pusiaukelėje tarp stalo ir burnos, kai išgirdo su niekuo nesupainiojamą kūdikio verksmą, o paskui ir kur kas žemesnį Rajeno balsą, šiam einant per virtuvę ir kalbinant Emą.

— ... *Senis Makdonaldas turėjo antį, vai tai, vai tai tai, ak...*

Jis pasirodė vienoje rankoje nešinas mažyle; skaisčios sidabriškai mėlynos Rajeno akys tebebuvo užmiegotos, kai jis nusižiavo — taip plačiai, kad trakstelėjo žandikaulis. Išvydęs žmoną, nusišypsojo.

— Labas rytas, — tarė ir pasilenkęs prisilietė lūpomis prie jos lūpų. — Tikėjaisi, tau pavyks dar valandėlę nusnūsti, bet kadangi jau atsibudai, madam pasirengusi pusryčiauti... Ar viskas gerai?

Pastebėjęs, kad Anos akys staiga sudrėko, Rajenas patogiau paėmė dukrytę ir nieko nelaukdamas atsisėdo ant kėdės šalia žmonos.

— Kas tau, mieloji? Kas atsitiko?

Ana tik papurtė galvą paimdama mažylę, kuri ištiesė į motiną putlias rankutes.

— Dabar jau viskas gerai, — atsakė patrindama skruostą į švelnius tarsi pūkas mergytės plaukus.

Rajenas meiliai palietė žmonai veidą.

— Aš tave myliu, — sumurmėjo ir nusišypsojo, kai duktė įsmeigė į jį kaltinančias tamsiai rudas akis. — Ir tave, mažyle.

Kitame virtuvės gale Evė nususuko — stengėsi paslėpti baimę, kuri veikiausiai atsispindėjo jos veide. Nes jeigu Rajenas teisus, jie gali akimirksniu viską prarasti — Evė nedrįso net pagalvoti, kaip tai būtų siaubinga.

3 skyrius

Kol detektyvas vyresnysis inspektorius Rajenas po ledinio dušo purslais gaivino nemigos išvargintą kūną, Kreiko mokyklos direktorius pro savo kabineto langą stebėjo saulėtekį. Žvelgdamas į ilgus miglotus blyškiai gintarinės šviesos spindulius, pasklidusius ant šerkšnotos vejų, ir rūko debesų, kurie driekėsi virš pelkių nubalindami slėnį, tėvas Piteris negalėjo nusikratyti įspūdžio, jog yra atskirtas nuo likusio pasaulio. Ko gero, būtent dėl to pasišventė Dievo tarnystei ir atvyko į Kreiką.

Vis dėlto, nors ir kaip saugiai ir nuošaliai būtų įsikūrusi, maža mokyklos bendruomenė neapsiėjo be dramų.

— Sakote, nuo vakar vakaro niekur nematyti tėvo Džeikobo? — nusisukęs nuo lango Piteris kreipėsi į tėvą Samuelį, mokyklos kapelioną bei vieną svarbiausių vienuolyno bendruomenės narių.

Kreiko mokykla, kaip reta šiuolaikiniame pasaulyje, buvo nuostabaus kraštovaizdžio platybėse įsikūrusi elitinė katalikiška bendrojo lavinimo internatinė mokykla, prie kurios glaudėsi ir vienas vis dar veikiančių benediktinų vienuolynų — mokinių bei vienuolių bendruomenių centras.

— Taip, — patvirtino Samuelis. — Niekas jo nematė nuo maždaug penktos vakaro, kai berniukai išėjo į pagrindinę salę žiūrėti filmo. Grįžę į bendrabutį niekur nerado tėvo Džeikobo, todėl atėjo pas mane.

— Stebiuosi, kad jiems pakako proto, — nesusilaikė Piteris. — Visgi tikriausiai ne veltui stengiamės. Ko ėmėtės?

— Apsįžvalgiau, bet, išskyrus degančią šviesą brolio kabinete,

nieko keista nepastebėjau... Nusprendęs, kad jį iškvietė koku nors reikalu, liepiau berniukams eiti miegoti.

— Nepasirodė ir išjungus šviesą?

Samuelis papurtė galvą.

— Likau tėvo Džeikobo kambaryje, kad naktį prižiūrėčiau vaikus, — atsakė šiek tiek suirzęs. — Tikiuosi, jo dingimą galima pagrįstai paaiškinti...

— Neabejoju, — nutraukė tėvas Piteris, kol pašnekovas neįsileido malti liežuviu; kapelionas buvo geras žmogus, tik linkęs nešioti paskalas. — Tikiuosi, broliui nieko neatsitiko.

Samuelis susimąstė ir jo atmintyje iškilo dar vienas vakarykštis nutikimas.

— Tai dar ne viskas, — tarė. — Kai apeidinėjau patalpas tikrinamas, ar visos durys užrakintos, o langai — uždaryti, skalbykloje aptikau įsilaužimo pėdsakus. Langu buvo išdaužtas, grindys — nusėtos šukėmis.

Piteris suraukė kaktą.

— Pamaniau, prisidirbo kuris iš berniukų, — tęsė Samuelis. — Žinau, kad būta incidentų su Heinesu ir Alvertonu, todėl pirmiausia pasikalbėjau su jais.

— Ir?..

— Kategoriškai neigia išdaužę langą. Turiu pasakyti, šįsyk, regis, nemeluoja.

— Galbūt, — sumurmėjo tėvas Piteris. — Tokiu atveju, tikėtina, jog tai įsilaužimas. Ar kas nors vienuolyne matė tėvą Džeikobą?

Buvo neįprasta, kad personalo narys nepasirodytų darbe, ypač patyręs vienuolis ir nepriekaištingos reputacijos mokytojas, išdirbęs daugiau nei dvidešimtį metų.

Direktoriaus nugara perbėgo nerimo šiurpas, kurį Rajenas pavadinutį blogio pranašu.

— Kalbėjau si su visais broliais, — atsakė kapelionas. — Nuo vakar niekas jo nematė.

Ilgai patylėjęs Piteris apsisprendė.

— Suburkite darbuotojus į paieškos grupę, — tyliai tarė. — kažkas čia ne taip.

Kai pradinė paieška nepadėjo išaiškinti, kur dingo tėvas Džeikobas, teko kviesti pastiprinimą.

Biglių varovu buvo spuogetas septyniolikmetis vaikas, kurio pomėgis bigliams prilygo tikrai kepto maisto bei metinės savaitraščio *Horse and Hound* prenumeratos pomėgiui. Nors Jungtinėje Karalystėje sportinė medžioklė buvo laikoma nusikalstama, vis dėlto leista medžioti mažus neatidžius padarėlius dėl „laukinės gyvūnijos išteklių tvarkymo“ bei „kenkėjų kontrolės“. Šiam tikslui Kreiko mokyklos vadovybė laikė būrį skalikų, o jų vedliu buvo paskyrusi bigliams pasišventusį jaunuolį.

Kai kas pasakytų, kad broliai persistengė, tačiau paaiškėjo, jog tuo retu atveju, kai dingsta vienuolis, turėti nuosavą šunų seklių būrį labai apsimoka.

Ir štai pievelėje priešais Šv. Kutberto namus susirinko visas pulkas mokytojų, vienuolių bei vyresniųjų klasių mokinių, taip pat vienas geriausių šunų, vardu Tobis. Atrodė šiek tiek ironiška, kad šuo, kuriam vardą iš pagarbos Konano Doilio raštams parinko tėvas Džeikobas, nūnai padės pastarojo ieškoti. Stebimas tunto padėjėjų, varovas pakišo keturkojui po nosimi neskaltbą tėvo Džeikobo liemenę ir davė komandą uostyti.

— Išmokiau Tobį sekti įvairiausių kvapus, — išdidžiai pareiškė. — Jis turi geriausią uoslę apylinkėse.

Vėl įdėjęs liemenę į plastikinį maišelį, vaikas davė kitą komandą, ir šuo pradėjo šniukštinėti žemę prie bendrabučio durų,

vizgindamas uodegą sukiotis tai šen, tai ten, sukti ratą po rato, kol žiūrovai ėmė prarasti viltį.

Tėvas Piteris jau norėjo viską nutraukti, kai sulojęs Tobis prikišo nosį prie žemės ir dar įnirtingiau vizgindamas uodegą nurisnojo taku prie užpakalinių bendrabučio durų.

Minia nuskubėjo iš paskos, vyresniems darbuotojams vos spėjant neatsilikti.

— Liepk visiems pasitraukti, — vienam iš mokytojų nurodė direktorius, kuriam nugara perbėgo pažįstamas baimės virpulys. — Tėvas Samuelis ir aš eisime drauge.

Kol vienuoliai pasuko už bendrabučio kampo, varovas su bigliu jau buvo pusiaukelėje prie sporto salės ir nė nesiruošė sustoti. Prilaikydami sunkius abitų skvernus, vyrai pasileido vytis bėgte, po kojomis traškindami šarmotą žolę. Kai ant tako prie sporto salės galiausiai pasivijo seklius, Tobis, dar kartą kyštelėjęs nosį maišelin ir prisiminęs unikalų tėvo Džeikobo kvapą, vėl sukinėjosi ratu, tačiau, vienuoliams nė nespėjus atsikvėpti, keliskart sulojo ir dar greičiau nei pirma nuskuodė per žolę į tolimąjį sklypo galą, vaismedžių sodo link.

— Jis tikrai užuodė pėdsakus! — sušvokštė varovas, stengdamasis neatsilikti nuo šuoliuojančio šuns.

Kiek sulėtinę žingsnį, giliai traukdami šaltą orą, tėvas Piteris ir tėvas Samuelis jaunuoliui įkandin paliko pagrindinę teritoriją ir įėjo į darbuotojų bei vaikų retai kada žiemą lankomą sodą. Sezono metu šis atrodė išpūdingai: eilės puikiausių obelių, aplipusių sultingais raudonais ir žaliais nunokusiais obuoliais, tačiau dabar medžiai stovėjo pliki, it skeletų pirštus išskėtę ilgas šakas, ir sodas labiau panėšėjo į kapines.

— Čionai! — iš sodo gilumos pašaukė varovas. — Tobis bėga prie sidro spaudyklos!

— Malori! — sušuko direktorius. — Palauk, neik vidun! Pašauk Tobį...

Amžius bei fizinio aktyvumo stoka paėmė viršų, ir Piterį surietė kosulio priepuolis.

— Malori... — antrąsyk pamėgino jis, bet jau buvo per vėlu: vaikiną pernelyg nutolo ir nebeišgirs.

Vingiuodami tarp medžių vienuoliai išgirdo garsų riksmą ir neramiai susižvalgė.

— Malori!

— Hugai!

Vyrai sušuko ragindami Hugą Malorį sustoti, tačiau, norėdamas pasipuikuoti šuns — o ir savo — sugebėjimais, vaikiną užmiršo, kuo paprastai baigiasi medžioklė.

Kažkieno mirtimi.

Suręsta iš aptrupėjusio smiltainio, vienoje pusėje apaugusi gebernėmis, sidro spaudykla buvo romantiškas pastatas, kokį galėtumei rasti ir Džordžos Eliot romano puslapiuose. Čia nuolat rinkdavosi neklaužados šeštakai, ieškantys tinkamiausios vietelės pasimatyti su mergina ar ramiai surūkyti suktinę. Reklaminiamė buklete Kreiko mokyklos teritorija galbūt ir darė įspūdį, bet praktiškai buvo be galo sunku sužiūrėti vyresnius paauglius, nes daugelis iš jų turėjo ir priemonių, ir galimybių peržengti mokytojų nustatytas griežtas ribas.

Šiuo metu tėvas Piteris visa širdimi troško užklupti porą berniūkščių, rūkančių mėtines cigaretes, ar net porėlę hormonų apsvaigintų šeštokų *in flagrante delicto*. Bet kas būtų geriau už vaizdą, kuris jo laukė atskubėjus į sidro spaudyklą įkandin Hugo Malorio.

Susirietęs kampe vaikiną įnirtingai stengėsi išvemtį siaubą, išdrikusį vidury kambario. Kol tėvas Samuelis puolė varovui padėti

ir griebęs už pečių ištempė atgal į ryto žvarbą, tėvas Piteris liko stovėti tarpduryje ir prisivertė pažvelgti į likučius to, kas anksčiau buvo žmogus.

Nuogas tėvo Džeikobo lavonas gulėjo kniūbsčias ant akmeni-
nių grindų. Esant kitoms aplinkybėms, tėvas Piteris apgailestautų
dėl tokios negarbingos baigties, tačiau tai toli gražu nebuvo blo-
giausia. Džeikobo kūne matėsi dešimtys pjautinių žaizdų, ypač
ties jautriomis pakinklių sausgyslėmis, ir jei būtų pajėgęs blaiviai
mąstyti, Piteris būtų supratęs, jog tai aiškūs sistemingo kankinimo
požymiai.

Tačiau ne šių žaizdų prisiminimas jį persekios visą gyvenimą.

O, ne.

Atmintin įsirėš tėvo Džeikobo galvos — perkreiptos ir sutraiš-
kytos senoje medinėje obuolių spaudyklėje — vaizdas. Aplink tvar-
kingu puslankiu buvo pritiškę kraujo ir smegenų masės, į laukian-
čią statinę varvėjo sukrešėjęs kraujas.

— *Deus adiuvā nos...* — sukuždėjo Piteris parklupdamas mels-
tis, ir orą aplink jo nulenktą galvą persmelkė pūvančio kūno tvaikas.

4 skyrius

Už kiek mažiau nei pusantro šimto kilometrų į šiaurę nuo Kreiko internatinės mokyklos, ramiame Niukaslo prie Taino gyvenamajame kvartale, detektyvė inspektorė Denisė Makenzi, kaip ir kas rytą, dažėsi karo spalvomis ir, norėdama pridėti paskutinį akcentą, kilstelėjo blakstienų tušo teptuką. Buvo bemaž atlikusi šią subtilią užduotį, kai, netikėtai trinkelėjus miegamojo durims, krūptelėjo ir dūrė sau į akį. Riebiai nusikeikusi sumirksėjo, prie ašarojančios akies priglaudė servetėlę ir iš vonios tarpdurio iškišo piktą veidą.

— Ei! — kreipėsi į sutuoktinį, kuris sutrikęs stovėjo laiptų aikštelėje. — Kas per triukšmas?

Detektyvas seržantas Frenkas Filipas iškėlė ir bejėgiškai nusvarino rankas.

— Kas galėjo žinoti, kad šiandien mokykloje diena be uniformos! — pareiškė. — Na, Samanta nusileido laiptais vilkėdama velniškai seksualiomis kelnėmis ir trumpais marškinėliais, o aš ir *pasakiau*: „Ne, mano duktė pusnuogė nekels kojos iš namų!“

Makenzi nusišypsojo sau pagalvojusi, kaip lengvai vyras ištarė žodį „duktė“, ypač turint omeny, jog ką tik baigėsi oficialus Samantos įvaikinimo procesas.

— Kalbi apie tuos striukus džinsinius šortus? — pasitiksliino. — Paprastai po jais Semė mūvi pėdkelnes ir avi jos taip mėgstamais naujais sportbačiais su auksine žvaigžde ant šono. Šiuo metu tai labai madinga, Frenkai.

— Man nerūpi — tegu juos mūvi Keitė Mos ir pusė pasaulio garsenybių! — supyko Filipas. — *Ji* — nemūvės!

Vyras bedė pirštu į Samantos kambario duris, šios tuojau pat atsidarė ir ant slenksčio pasirodė liesa dešimtmetė, kurios ilgi plaukai raudonomis bangomis driekėsi per nugarą.

— Kas tokia Keitė Mos? — paklausė.

— Garsus model... nesvarbu! — sugriaudėjo Filipsas. — Atrodo, liepiau tau susirasti tinkamus drabužius!

— O *aš* tau *paaiškinau*, kad šitie ir yra tinkami! — užprotestavo Samanta. — Mama, pasakyk jam.

Mergaitės meilumas suvirpino Makenzi širdį, o ir kreipinio „mama“ naujumas vis dar nebuvo išblėęs, tačiau moteris pasiryžo neatsidurti mūšio epicentre.

— Frenkai, taip rengiasi visos mergaitės — nebūk atsilikęs, — tarė. — Seme? Neskubėk džiaugtis — juk esame sušnekėjusios. Kai pirkau šiuos rūbus, susitarėm, kad žiemą šortus dėvėsi su pėdkelnėmis, o ant trumpų marškinėlių vilksiesi normalų džemperį, *ypač* eidama į mokyklą. Juk ne į pliažą susiruošei, tad nepersistenk, panelyte.

Vyras ir duktė maištingai atkišo smakrus ir sunėrė ant krūtinės rankas — taip sinchroniškai, kad pavydėtų net olimpinė plaukimo komanda.

— Ir nežiūrėkite taip, — įspėjo Denisė. — Turime lygiai... — ji žvilgtelėjo į rankinį laikrodį ir sudejavo, — *minus* penkias minutes susiruošti, antraip pavėluosim!

Visi trys Makenzi-Filips šeimos nariai puolė prie laukujų durų, bet staiga, dirstelėjusi į prieškambario veidrodį, Denisė baimingai sušuko:

— Kodėl niekas nepasakė, kad man ant veido — juodas dryžis? Filipsas ir Samanta kaltai susižvalgė.

— Beveik nematyti...

— Aš nė nepastebėjau...

— Ak, sėskit į mašiną, — riktelėjo Makenzi, paskui save užtrenkdama duris.

Kitapus Taino upės, vaizdingame Ist Boldono kaimelyje, detektyvus konsteblius Džeką Lauersoną ir Melanę Jeits pažadino garsus trenksmas.

Kaip buvo išmokę, abu šoko iš lovos ir puolė veikti; Lauersonas pridengė Melanę ranka, kurią ši, kaip ir dera, nusimetė.

— Galiu susitvarkyti pati, — priminė.

— Atleisk — įprotis, — atsiprašė Džekas. — Jei nori, eik pirma.

Jeits jau žiojosi pasišaipyti, esą jis tikras džentelmenas, bet atsižvelgdama į pastarąją savo pastabą pamanė, jog pašaipta nuskambėtų veidmainiškai.

— Mielai, — pareiškė ir, išėjusi į koridorių, patraukė gražaus naujo namo, kurį neseniai įsigijo drauge su Lauersonu, svetainėn.

Sekdamas iš paskos, Džekas prisivertė atplėšti akis nuo dailių ilgų Melanės kojų, aptemptų naujutėlaičiais kalėdiniais šortais, ir liepė sau nesiblaškyti. Galbūt laisvėje siaučia pavojingas įsilaužėlis — maža ką.

Tačiau naujuosius namus nusiaubė ne žudikas ir nusikaltėlis — su juo, galimas daiktas, būtų net lengviau susidoroti. Paaiškėjo, kad kaltininkas — rainas katinėlis, tigriško būdo ir atitinkamai dryžiais išmargintu kailiu; jiedu jį priglaudė ir, apimti laikino beprotybės priepuolio, pavadino ponu Pušalotu.

— Puši! Ką *padarei*? — sušuko Džekas, o Melanė, pamačiusi, kas atsitiko, prapliupo šiek tiek isterišku juoku.

Vidury svetainės, tarp nuvirtusios Kalėdų eglutės šakų, įsipainiojęs į ilgą raudoną blizgučių giją, tupėjo katinėlis, ant grindų mėtėsi sudužę žaisliukai. O svarbiausia — virsdama eglutė nuvertė ir naująjį plokščiakranį televizorių.

Lauersonas sudejavo.

Nėra televizoriaus — nėra „Nintendo“...

Jau vien dėl to Jeits susirūpino, kur gauti skanėstų katėms — už tokią paslaugą pūkuotasis draugas nusipelno apdovanojimo.

O visa kita...

— Žala ne per didžiausia, — tarė ji, pastatydama eglutę vertikaliai, o Lauersonas patikrino, ar katinas nesusižalojo letenų. — Tik nesuprantu, kaip jam pavyko patekti svetainėn. Juk nakčiai uždarome duris.

Prie durų Lauersonas pastebėjo kilimo pūkų — akivaizdu, kad Pušis bandė įsigauti vidun iš virtuvės.

Kažin ar verta dabar tai sakyti.

Džekas paleido augintinį ant grindų ir nusišypsojo: mat spėjęs užmiršti nelaimę, šis tiesiu taikymu vėl patraukė prie eglutės.

— Ko gero, kaunamės iš anksto pralaimėtame mūšyje, — tarė. — Katės mėgsta laiptioti medžiais, o čia — medis, papuoštas visokiais įdomiais blizgučiais.

Jeits pažvelgė į augintinį: šliaužtelėjęs prie nuriedėjusio žaisliuko, šis spruko bandydamas apsimesti abejingas.

— Mirus seseriai, tėvai nesivargino švęsti švenčių, — tyliai tarė ir atsitūpusi paglostė Pušiui paausį. — Nebepuošdavome Kalėdų eglutės, neberidendavome velykinių kiaušinių — nieko panašaus, nes... Na, namuose faktiškai nebeliko džiaugsmo. Dabar gyvenu atskirai ir džiaugiuosi galėdama iš naujo atrasti švenčių magiją, bet jei kas rytą nubudusi pateksiu į tokį chaosą...

Melanė papurtė galvą.

— Katinas yra katinas — jis nežino, kad neturi teisės lipti į Kalėdų eglutę, bet mes negalime sau leisti nuolat keisti televizorių.

Galvodamas, kaip būdama jaunesnė Melanė troško tėvų namuose, Džekas nė už ką neatims iš jos paprasto džiaugsmo papuošti eglutę.

— Įsipareigoju eiti kačių sargybą, — nusprendė. — Iš pradžių duris laikysime uždarytas, paskui nupirksiu naują draskyklę ir papuošiu ją kaip eglutę, nes Pušis dar per mažas eiti į lauką ir karstyti tikrais medžiais.

Melanė pažvelgė į Džeką ir jai sukilo emocijos. Nueitas ilgas kelias, pagalvojo, ir jis ne visada buvo rožėmis klotas. Tačiau dabar juodu stovi kalėdiškai žvilgančioje svetainėje, prie kojų žaidžia patenkintas katinas ir ji nenorėtų nieko keisti.

— Džekai?

— Mhm? — atsiliepė jis, pakeldamas sudužusį televizorių.

— Ačiū.

— Nieko baisaus, — jis patapšnojo dėžės kraštą. — Kol kas nunešiu į garažą...

— Ne, aš apie kitką, — nusišypsojo Jeits. — Norėjau pasakyti... Ačiū už viską.

Ji išskėtė rankas rodydama į kambarį, namus — gyvenimą, kuriuo abu dalijosi. Tai buvo daugiau, nei ji kada nors turėjo, ir prie šio jausmo dar teks įprasti.

— Labai dėliauosi, kad mums pavyko viską išsiaiškinti ir pasiekti šį tašką.

Džekas vėl padėjo televizorių ant grindų ir, atsargiai peržengęs katino uodegą, abiem rankomis apsikabino Jeits per liemenį.

— Be tavęs nebūtų ir namų, Mele, — tyliai tarė. — Tai aš turėčiau tau dėkoti, kad esi tokia kantri ir atlaidi. Žinau, kartais su manimi nelengva, ir aš atsiprašau.

Užuot atsakiusi, ji paėmė dirbtinio amalo šakelę, kažin kaip atsidūrusią už vienos iš sofų pagalvėlių, ir ją iškėlė.

— Gal kalėdinį bučinį? — pasiūlė.

— Palikime šį amalą kabėti ištisus metus, — atsakė Džekas ir apglėbė Mele.